

ဒေါက်တာမြင့်စန်း

သုန္ဒရီ

လူပျိုကြီး

တွေ

ဖြစ်ချင်ဘူး

“မျစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်း၊
 နှုတ်ချားက ထွက်ပေါ်လာဖို့ ဆိုတာ...
 လက်ချစ်တစ်မျက် တီးပုံ၊
 စက္ကန့် တစ်ခုနဲ့နှစ်ခုနဲ့စာလောက်ပဲ ကြာတာ...
 ကျွန်ပြောမယ်ဆိုကာမှပဲ...
 အနှစ်သုံးဆယ်လောက် ကြာသွားတယ်...၊
 ခင်ဗျားတို့ ပြောကြည့်စမ်းပါဗျာ...
 “မျစ်တယ်” လို့...
 တကယ် သုဇာနီး...
 နှစ်လုံးတည်းရယ်၊

အခန်း (တစ်)

"ချစ်တယ်..."

"ဘာ!!...ပါးကွဲသွားချင်လား!...ဟင်း"

"ဗျာ...အဲ..."

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်ခါသွားပြီး မျက်နှာတွေ ဆိုတာ ထူပိန်းပိန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လိုကြီးကို...ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ တကယ်ပါဗျာ..(လုံးဝ)လုံးဝမရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ၊ ဘုရားစူး။

အမှန်တော့ ဒီစကားနှစ်လုံးက ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်လျှောက် လုံးမှာ ..အသုံးတည့်ခွင့်ရဖို့ အတော့်ကို ခက်ခဲလွန်းတဲ့ အတွက် နာနာ ကျည်းကျည်းနဲ့ ကို...ရေရွတ်နေမိတာ။

ပထမတော့ စိတ်ထဲကနေ ရွတ်တယ်၊ ရွတ်ရင်းက... ဘယ်လိုပြောမလဲ..ဈာန်ဝင်သွားတယ်ပဲ ပြောမလား၊ ပါးစပ်ကနေ အသံထွက်ပြီး ရွတ်မိသွားတယ်...။ ဖြစ်ချင်တော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်ရင်းဗျ။

ကံဆိုးချင်တော့..ဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရုံးက လက်ထောက် ဌာနမှူး အဖြစ် အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒေါ်ချိုချို။ 'ဒေါ်' လို့ တပ်ခေါ်ပေမယ့် အရွယ်က ကျွန်တော့်လို သာတီး..မစို့မပို့အရွယ်ပါပဲ...။

မနက်ဖြန် ရုံးတက်ရင်တော့ ပွဲခံပြီပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ အရှက်ကွဲချင်တော့လည်း ကြည့်ဦး။

ဒေါ်ချိုချို ရှက်မွန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်ရင်း...ကား မှတ်တိုင်ကနေ ခြေဆောင့်ထွက်သွားတော့..လူတွေ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့။ ရှက်လိုက်တာ။

ဟိုလူ..ဟိုအမျိုးသမီးကို...အနားကပ်ပြီး ဘာလုပ်လွှတ် လိုက်သလဲ မသိဘူးဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး တွေးကြတော့မည်..သွားပါပြီ။

"ဒီလူ ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်တာလဲ!..."

"မလုပ်ဘူးဗျ..တိုးတိုးကပ်ပြောတာ..."

"ဘာပြောမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လဲ!..."

"ရုပ်ကတော့...နှာဘူးရုပ်ပဲ"

"ခါးပိုက်နှိုက်များ လားမသိဘူးနော်..."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး...ပါးစပ်နှိုက်လို့ တော့ ကျွန်မထင်တာပဲ..."

"ဘုရားရေ...ငါ့ရွှေသွားလေးတော့ အပါမခံနိုင်ဘူး သတိ ထားမှ "

ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြည့်ပြီး...ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားရမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ အဓိပတိ အပြာရောင်တစ်စီး...ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်လာတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်လည်း ...ရှက်တွင်းထဲက လွတ်.. ဖြတ် ဆိုပြီး...ဇွတ်ပြေးတက်ပစ်လိုက်ပါတယ်...။

ကားပေါ်တက်လာတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့...စပယ်ယာ ကျွန်တော့်အနားကို ရောက်လာတယ်။

"ကားခ"

"ခင်ဗျာ..."

"ကားခလေဗျာ...နှစ်ရာ...နှစ်ရာ"

သေပြီ...အိတ်ထဲမှာ တစ်ရာပဲ ပါတယ်။

စပယ်ယာ ကျွန်တော့်အနားရောက်လာတာဟာ အသေခံစားခဲ့ တိုက်ခိုက်မယ့် စစ်သွေးကြွတစ်ယောက် ရောက်လာသလိုပါပဲ။

ဪ...လူဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခများ ၊ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အိတ်ထဲက တစ်ရွက်တည်းသော..တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။

"ငါ...တစ်ဝက်ပဲ စီးမယ်"

*

"ဗျို...လူပျိုကြီး"

ဟား...နားခါးလိုက်တဲ့ ခေါ်သံကွာ၊ အဲ့သလို ခေါ်တာမျိုးကို အရမ်းမုန်းပဲ။

ကိုယ့်ဘာသာ မြည်တမ်းရင်း ထမင်းဇလုံ ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

"ဪ...ကိုစိုင်း...လာဗျ"

တခြားလူ မှတ်လို့ ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာ။ ဒီလူမှ တကယ့်လူ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကြီးပြီး ခုချိန်ထိ..အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲနဲ့ များ ကျွန်တော့်ကို လူပျိုကြီးတဲ့ ဗျာ၊ အဲ့ရော...အဲ့ရော။

ကိုစိုင်းလားရှိုး...ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ဆက်တီပိုင်းမှာ ပဲ ဇလုံချပြီး ထမင်း စားရင်း ဧည့်ခံဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

"စားပါဦးဗျ...ဟင်းကတော့ မနေ့က လက်ကျန်ပြန်နွေးပြီး ငပိရည်နဲ့ သမထားတာလေ..."

"မင်း ဒီထက်ပိုကြွားပြောလဲ မစားပါဘူးကွာ...ဒါနဲ့ မင်း.. ထမင်းချိုင့်မထည့်ဘဲ အိမ်ကနေ အပြီးစားသွားတာလား!"

"အင်း...အု...ကု..."

ပြန်ဖြေဖို့ ထမင်းကို...အတင်းမြို့ချပစ်ရတယ်၊ သိတဲ့

အတိုင်း...ထမင်းရောဟင်းပါ မနွေက လက်ကျန်ဆိုတော့... မြို့သစ်ထဲ ကားဖြတ်မောင်းသလို...လည်ချောင်းထဲ ခလုခလက်နဲ့ ရေသောက်ချမှ ပဲ အဆင်ပြေသွားတယ်။

"ထမင်းချိုင့်အကြောင်း မပြောပါနဲ့ ကိုစိုင်းရာ...အပြီးစား သွားတာပဲ ကောင်းတယ်"

"ဟေ...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုန်း!"

ကျွန်တော့်မှာ သွပ်လက်စ ထမင်းလုပ်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး နဲ့ မြို့ချလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ပြီးမှ ...

"ဒီလိုဗျ...အဲဒီနွေက အိမ်မှာ ဝက်သားချက်တယ်၊ ဈေးက ဝယ်ချက် တာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရပ်ကွက်ထဲ ဝက်ပေါ်တဲ့ အိမ်က လကုန်ပေးနဲ့ လ ဆိုင်းလို့ တစ်ပိဿာတွဲတစ်တွဲ ဆွဲထားလိုက်တာ၊ နဂို ကလည်း ဝက် သားက ကြိုက်ကြိုက်၊ မစားရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ အိနေအောင် နှ ပ်ချက်ထားတဲ့ ဝက်သားကို ထမင်းချိုင့်တစ်အံ အပြည့် ထည့်သွားတယ်၊ ရုံးက ဘော်ဒါတွေလည်း ကျွေးမယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကားပေါ် ရောက်တော့ နှစ်မှ တ်တိုင်လောက်ပဲ စီးရသေးတယ်၊ ခုံနေရာက ရရောဗျာ၊ (၂၀၃)ကလည်း ရုံးချိန်ဆို ကျွန်တော်ထည့်သွားတဲ့ ဝက်သား ဟင်းလိုပဲ အိနေအောင် ကြ ပ်တာဗျ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့် ရောက်နေတဲ့ ကောင် မလေးရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို အားနာပြီး ယူကိုင်ထားပေးမိတယ်၊ ကောင်မ လေးဘေးက ကုလားကြီးကလည်း ထမင်းချိုင့်နဲ့ ၊ နာမည်က ဦးရာကွ တ်တဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ရုံးက လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း၊ ကောင်မလေးချိုင့်တော့ ယူထားပေးပြီး သူ့ချိုင့်မယူထားရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဦးရာကွတ်..ပေး..ကျွန် တော်ကိုင်ထားမယ်ဆိုပြီး ယူကိုင် ထားလိုက်တယ်၊ ကောင်မလေးနဲ့ ဦးရာကွတ်က အိမ်နီးချင်းတွေ ထင်တ

ယ်ဗျ၊ လမ်းမှာ စကားတွေ ဖောင်နေအောင် ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကိုပါ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကောင်မလေးက ခပ်ချောချောလေးဆိုတော့ နောက်မှ ဦးရာကွတ်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး အမျိုးစပ်ကြည့်ဦးမယ်လို့ တောင် စရန်သပ်ထားမိသေးတာ၊ စိတ်ထဲကပါ။ အဲ့ဒါနဲ့ ဘားလမ်းရောက်တော့ ကောင်မလေး သူ့ချိုင့်သူဆွဲပြီး ဆင်းသွားရောဗျာ၊ ကုန်ဈေးတန်း ရောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရာကွတ်လည်း ကိုယ့်ချိုင့်ကိုယ်ယူပြီး ဆင်းကြရောဗျာ၊ ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်ရော ပြဿနာတက်တော့တာပဲ ကိုစိုင်းရာ၊ ချိုင့်ဖွင့်ကြည့်တော့ ဟင်းက ဝက်သားကနေ ကြက်သားဖြစ်နေတယ်၊ ဟင်းကတော့ တစ်အံ့အပြည့်ပဲ၊ သူလည်း ကျွန်တော့်လို ကြက်လပေးရလို့ ဆွဲချက်သလား မသိဘူး၊ အဲ့ဒီအချိန် မှာ ပဲ ဦးရာကွတ် ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ရောက် လာပြီး ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်း ချိုင့်ကို ကျွန်တော့်ဆီက ချိုင့်နဲ့ လာလဲယူသွားတယ်လေ"

"ဪ...အေးပေါ့ကွာ၊ သူက မတည့်ဘူး မဟုတ်လား!"

"ဒါပေမယ့် ကြက်သားက သူ့ဟင်း မဟုတ်ဘူး "

"ဟေ...မင်းဟာကလည်း "

"ပြောပြမယ်...ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးလို့ ရုံးပြန် တက်မှ ကောင်မလေး ရောက်လာတယ်၊ သူက ဦးရာကွတ်နဲ့ သိတော့ ဦးရာကွတ်ဆီကနေတဆင့် ကျွန်တော့်အခန်း ရောက်လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဌာနခွဲစာရေးကြီး ကိုနောက်နောက်အသံကလည်း အောင်း ခနဲ..အောင်းခနဲကို အောင်တဲ့ အသံမျိုး"

"ဟေ့...နွေဦးမောင်၊ ကားပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့် မှားလို့ ဆိုပြီး လာပြန်လဲတယ်ကွ၊ ဒီမှာ မင်းရဲ့ ငရုတ်သီးဆားထောင်းဟင်း၊ သူ ကြက်သားချိုင့် ပြန်ပေးပါတဲ့ "

"ဟာ...မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာ၊ အဲဒါ ဦးရာကွတ်ချိုင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်..လို့ ကျွန်တော်ပြောနေတုန်း ဦးရာကွတ် ရောက် လာပြီး ဘာ ပြောတယ်မှတ်လဲ ..."

"ဒီမှာ မောင်ရင်..ရာကွတ်နော်၊ လျှာပဲ ဝါးစားမယ်၊ ငရုတ် သီးဆား ထောင်းနဲ့ ထမင်းမစားဘူး..သဘောပေါက်လား..တဲ့ လေ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုစိုင်း...ဦးရာကွတ်နဲ့ ကောင်မလေးက လူရင်း...ကျွန်တော်က အစိမ်းလေ"

"အဲဒါနဲ့ ..."

"အဲဒါနဲ့ ကြက်သားဟင်းဖိုး လျော်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ရုံးမှာ လည်း စကားအသစ် ရသွားတယ်၊ ဝက်သားနဲ့ ချဉ်ပေါင် လဲစားတာပဲ ကြားဖူးတယ်လေ၊ ကြက်သားနဲ့ ငရုတ်သီးဆားထောင်း လဲစားတာ ကြားဖူးဘူးဆိုပြီး စနောက်ကုန်လို့ ကိုယ့်ဟင်းကိုယ်စား..ကုလားကြက် သားကျွေး.. အလျော်ပေး..အရှက်ကွဲလိုက်ရလို့ စိတ်နာပြီး မထည့် တော့တာ"

"ဪ...ဂလိုကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခုမှ (၈)နာရီပဲ ရှိသေးတာ၊ နေ့ခင်းကျ ဆာမှာ ပေါ့"

"ရတယ်...ဆာလည်း လက်ဖက်ရည် ဆင်းသောက်ပြီး လေခံခိုင်းထားလိုက်တယ်"

"အင်း...မင်းနဲ့ တော့ ဟုတ်နေပြီ"

"ခဏလေးနော်..."

ပြောပြီး ကျွန်တော်က စောစောက ထမင်းထိုင်စားနေတဲ့ မီးဖိုခန်းထဲ လျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်၊ အခန်းထဲ ရောက်မှ ဇလုံထဲက ထမင်းလက်ကျန်ကို ပလုပ်ပလောင်း အပြီးသတ်ပြီး ဆေးကြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနော

က် ပလုပ်ကျင်း၊ သွားတိုက်၊ လက်မှာ ငပိရည်နဲ့ စွဲနေလို့ ဆပ်ပြာနဲ့ သေချာစင်အောင် ဆေးနေရတာ နည်းနည်းကြာ သွားတယ် ထင်တယ်။

"ဟ...နေ့ဦးမောင်ရ...ကြာလှချည်လားကွ"

" လာပြီ... လာပြီ...ကိုစိုင်းရေ"

အဲ့သလို အသံပြုရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းဆီ ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်း ရောက်မှ ...နံရံက..နာရီကို မော့ကြည့်မိတယ်။

"ဟာ...(၈)နာရီ ထိုးပြီဟ၊ ကိုစိုင်းရေ...ခဏလေးဗျာ၊ မကြာဘူး"

လူကြီးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်လည်း အားနာနာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ကိုစိုင်း ရောက်လာတာ...အနည်းဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး လေပွမှာ သေချာတဲ့ အတွက် ဆိုင်က ထရင် ရုံးကို တန်းလစ် နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ကနေ အပြီးထွက်ရမှာ မဟုတ်လား။

ဒီမှာ လည်း နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ အဝတ်အစားလဲ၊ မနေ့ က...ရုံးက ယူလာတဲ့ ဖိုင်တွေ ပြန်စုသိမ်း...လွယ်အိတ်ထဲထည့်၊ ဘော(လ်)ပင်၊ ပေတံ၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်၊ ဒီနေ့တစ်ရက်စာအတွက် မနေ့က အမိပတိ ပေါ်မှာ အရှက်ကွဲခံပြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေတစ်ရာ၊

အဲ့ဒါတွေ အားလုံးစုံစီစေ့ငှအောင် ခပ်သွက်သွက် ပြင်ဆင် ယူဆောင်ပြီး ထွက်လိုက်တယ်...ဒါတောင် မသိမ်းရသေးတဲ့ စောင်၊ ခြင်ထောင်တွေကို...တစ်ဖက်ဖြုတ်ပြီး လုံးကန်ထားခဲ့ရတာပါ။

အပြင်ထွက်လာတော့...ထိုင်စောင့်နေရလို့ ကိုစိုင်းမျက်နှာ သိပ်မကြည်လင်တော့ပါဘူး။

"မင်း...အဲဒါကြောင့် မိန်းမ...မရပဲ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ"

"တောင်းပန်ပါတယ် ကိုစိုင်းရယ်...ကျွန်တော့်ကို လူပျိုကြီး ဘဝက နေလွတ်အောင် သင်ကြားပေးစမ်းပါ...အားကိုးပါတယ်"

"အေး...ဒါဆို...ဟို..အဲ..အင်းလေ..အင်းပေါ့"

ကိုစိုင်း အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်သွားပြီး...ရှေ့ကနေ ကြိုထွက် နှင့် ပါ တော့တယ်။ နှာနုဖြတ်ရိုက်မိသလို ဖြစ်သွားလို့ ကြိတ်ဆဲနေမလားပဲ။

ဘာပဲပြောပြော ဒီဇင်ဘာ မနက်ခင်းလေးကတော့ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေး လာတာ..သူနဲ့ မဆိုင်သလို အေးအေးလူလူ ရှိနေတာကိုက စိတ်ကြည်နူး စရာပါ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လျှောက်လာရင်း ကိုစိုင်းက ပြောတယ်။

"မင်းတို့ ရုံးမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ မန္တလေးက ပြောင်းလာတဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ် ရှိတယ်မဟုတ်လား!"

ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဒေါ်ချိုချိုကို..ဖြတ်ခနဲ သွားမြင်ပြီး ဇတ်ခနဲ တုန်သွားတယ်။ မနေ့က အရှိန်တွေ..လေ။

"အင်း..ရှိ...ရှိတယ်...လက်ထောက်ဌာနမှူး ရာထူးနဲ့ ရောက်လာတာ..ဒေါ်ချိုချို"

"ချိုချိုပါကွာ...အသက်က ရှိလှမှ မင်းတို့ လောက်ပါ"

ကျွန်တော် 'ဒေါ်' တပ်ခေါ်လိုက်တာ...မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုစိုင်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသွားတယ်။ ကြည့်ကာမှ ကိုစိုင်းက သူ့မျက်နှာကို မော့ချီပစ်လိုက်သေးရဲ့ ။ ကြည့်ရတာ..တော်တော် ပတ်သက်မှု ရှိပုံပါ။

"အဲ့ဒါ...ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကွ..သိရဲ့ လား!"

လေသံကတော့ ခပ်ကြွားကြွားပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကိုစိုင်းမှာ ဒီလိုဝှက်ဖဲလေး ရှိနေတာကို ကြိတ်ပြီး အားကျသွားမိတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် ...

"ကိုစိုင်း ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ...ဘယ်တုန်းက စေ့စပ်ထားတာလဲ!"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က..လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာပေါ့ကွာ"

"ဟာ...ကြာပြီပဲ၊ ဘာလို့ လက်မထပ်ကြသေးတာလဲ!"

"ငါလည်း လက်ထပ်ချင်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ပြီး မကြာဘူး...နှစ်ဖက်မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ဆုံးပါး ကုန်ကြလို့ ကွ"

"ဟင်...ဘာဆိုလဲ!...မိဘတွေ မရှိကြတော့လို့ အပြန်အလှန် အားကိုးပြီး ပိုတောင်နီးစပ်ရဦးမယ်"

စကားပြောရင်း သူ့မျက်နှာ ပြန်မော့ကြည့်တော့ စောစော ကလို ချီမထားတော့ပဲ ချထားပါတယ်၊ လေသံလည်း ...ပျော့သွားတယ်။

"အေးကွာ...မင်းပြောသလို သူတွေ့မိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ၊ ခုတော့...လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာ လူကြီးတွေ မရှိကြတော့လို့ ကြောင်းလမ်းထားတဲ့ ကိစ္စ အကျိုးမဝင်တော့ဘူးတဲ့ ကွာ...အဲ့ဒါကြောင့် ဆယ်နှစ်နီးပါး ကြာလာတာ"

"ဟာ...ဘယ်နှာကြီးလဲဗျာ"

စကားပြောရင်း ကျွန်တော် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်လာလို့ ကိုစိုင်း စကားမဆက်တော့။ ဆိုင်ထဲ ချိုးဝင်ပြီး... နီးရာ စားပွဲလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်၊ စားပွဲပေါ် တက်ထိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊

စားပွဲလွတ်ဘေးက ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်ကြတာပါ။

"ကိုလူပျိုကြီးတို့ ...ကျဆိမ့်တူးလား!"

"ကျဆိမ့်ကတော့ တူးပဲ...ငါ့နာမည် နွေဦးမောင်၊ သူက စိုင်းလားရှိုး...
နာမည်ရှိတာ နာမည်ခေါ်ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ လူပျိုကြီး ခေါ်လို့ ကတော့..
မင်းနာပြီ..."

ကျွန်တော် အဲသလို ခပ်တည်တည် ပြောလွှတ်တာကို... ကိုစိုင်း ကျေ
နပ်သွားတယ်။

"အေး..ငါ့ရပ်ကွက်မှာ လည်း ငါနည်းနည်းတော့ အချိုးပြင် ရလိမ့်မ
ယ် အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေကို ယုံကြည်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ လူပျိုကြီး
လို့ တစ်ခါအခေါ်ခံရတိုင်း သွားကိုက်နေတဲ့ ကြားက အမဲရွတ် ဟင်းနဲ့
စားရသလို...အတော့်ကို ခံရခက်ခက်သွားတယ်"

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်လည်း အတူတူပဲ၊ ကိုစိုင်းလည်း ကျွန်တော့်
ကို နွေဦးမောင်လို့ ပဲ ခေါ်ပါဗျာ"

"အေးပါကွာ...ငါလည်း စချင်နောက်ချင်လို့ ခေါ်မိတာပါ"

ကျွန်တော်တို့ အဲသလို...သူတော်အချင်းချင်း...အဲ... မဟုတ်ဘူး ...လူ
ပျိုအချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ဖြစ်နေကြတုန်း စားပွဲထိုးလေး လက်ဖ
က်ရည် လာချပေးလို့ ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်ဆွဲပြီး သောက်ကြတယ်..။ ခ
ဏကြာတော့ ကိုစိုင်းကပဲ စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။

"ငါ ဒီမနက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က...ချိုချိုသတင်း မေးချင်တာရယ်
၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းနဲ့ လိုက် လာပြီး...ချိုချိုနဲ့ လိုက်တွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ အစိ
မ်းသက်သက်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မင်းက လူခံအနေနဲ့ ကြားဝင်ချိတ်ပေး
ရင်...ငါ့အတွက် ပိုပြီးချောမွေ့တာပေါ့ကွ... ဟုတ်ဖူးလား!"

ကျွန်တော့်မှာ ငုံ့မိလျက်သား လက်ဖက်ရည် ပြန်ထွက်ကျသွားမတတ် ထိတ်ပျာသွားပြီး လက်မတင်လေး မြို့ချလိုက်ရတယ်။ ဒီမနက် အဖို့ ကံကြမ္မာကတော့ မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ နားထောင်ရသလောက် ဒေါ်ချိုချိုဘက်က ကိုစိုင်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်ပါဘူး။ မနေ့က ပြဿနာကြောင့် ...ကျွန်တော့်မျက်နှာ မြင်တာနဲ့ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင် တဲ့ ကြားက ကိုစိုင်းကို ခေါ်သွားဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ...။

ကျွန်တော် တွေးရင်းနဲ့ တောင် ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထလာလို့ ...

"ဪ...ကိုစိုင်း...ဒီမနက် ရုံးကို လိုက်လာရင် အဆင် မပြေဘူး ထင်တယ်"

"ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ!..."

"ဒီမနက်...ဝန်ထမ်းအထူးအစည်းအဝေးပွဲ ရှိနေတယ်၊ တစ်မနက်ခင်းတော့ ကုန်မှာ ပဲ၊ ကိုစိုင်း လိုက်လာရင် ငုတ်တုတ်မေ့မှာ သေချာတယ်..."

ကျွန်တော့်ပြီးလုံးဖျန်းလုံးတွေကြောင့် ယမကာခိုးတွေနဲ့ နီပြီး လင်းနေတဲ့ ကိုစိုင်းမျက်နှာဟာ ညိုပြီးတွန့်သွားတယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ရုံးရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်..ငြိမ်ပြီး..အတုပ်ခံရမှာ ။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။

"အေးကွာ..ဒါဆိုလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ..တစ်ခုတော့ ကူညီကွာ.."

"အင်း...ပြော..."

"မင်း သူနဲ့ တွေ့ရင် မေးကြည့်လိုက်...ကိုစိုင်းလားရှိုးကို သိလားလို့ ၊

သူက သိတယ်လို့ ပြောရင်...ဟာ...ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေတာ အရမ်းခင်တယ်..ဘာညာဆိုပြီး..ရွှီးကွာ ဟုတ်ပြီလား"

"အာ..ဒါ...ဒါတော့ ဖြစ်တယ်...ကိုစိုင်း မပူနဲ့ ၊ ဒီလို intro လေးနဲ့ သွားတာ ပိုကောင်းတယ်...စိတ်ချဗျာ၊ ကဲ... ကျွန်တော်လည်း အစည်း ဝေးမှီအောင် လစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီနေ့က... pay day ဆိုတော့ နည်းနည်းတ က်ကြပေးမှ ...ဖြစ်မှာ .."

"ဟာ...pay day လား၊ ok ...ညနေ...ငါဆိုင်က စောင့်မယ်..."

"ဟုတ်ပြီဗျာ...ကိုင်း...ကျွန်တော်လစ်ပြီ"

"ဟ..ဟ..နေဦး..နေဦးမောင်ရ"

နေဦးလို့ ပြောပြီး...ပြီးပြီးကြီး လုပ်ကြည့်နေတဲ့ ကိုစိုင်းရဲ့ အကြည့် တွေကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်၊ ဒီလိုအကြည့်မျိုး ကြည့်ရင် ဘာ.. ဆိုတာ ရင်းနှီးလာတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ အတွက်... ကျွန်တော် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေတောင် အေးချင်လာပါတယ်...။

"မင်း...မင်း...ဒီဆိုင်မှာ ..ဘေ..ဘေဖွင့်ထားခဲ့လို့ ရလား၊ ငါ...ပိုက်ဆံ မပါဘူးကွ...ငါ့ဒီဇိုင်းတွေ ဖောင်ပိတ်နေတော့ ငါလည်း ခါးနေတယ်..."

သိတယ်၊ ကိုစိုင်း ဒီလိုကြည့်ရင် ဒီလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန် တော် ကြိုသိနေပြီး ကြိုတင်...ရင်တုန်ပြီးသား။ ဪ... ငါ့နှယ်။ ဒီလိုမှန်း အစက သိရင်...ကိုတိုးကြီးဆိုင်မှာ ပဲ ထိုင်ပါတယ်၊ ကိုတိုးကြီး ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်သာ မကောင်းတာ၊ ဆက်ဆံရေး အရမ်းကောင်းပြီး 'ဘေ' ဆိုလည်း အိုကေပဲ။

ဒီမှာ က မရဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ကလည်း အပျံစား။ ဆိုင်ကောင်တာ မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်မမကြီးကလည်း အလန်စား။ အလန်စားဆိုတာ ဒီခေ

တံချာတိတ်တွေ ပြောနေတဲ့ ဘန်းစကား အဓိပ္ပါယ်လို အရမ်းချော
အရမ်းလှနေလို့ အလန်စားလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

လူက မည်းမည်းတုတ်တုတ် ၀၀ကြီး။

အညာသူမ အစစ်ကြီး။

ရန်ဘက်ပေါ်လာလို့ ကတော့ လန်ထွက်နေအောင် တုတ်တတ်လွန်း
လို့ အလန်စားလို့ ပြောတာ။ ပြဿနာက ဒီဆိုင်က... လုံးဝ အကြွေး မ
ရောင်းတဲ့ ဆိုင်။

ဟိုတလောကမှ ဒီလိုပြဿနာမျိုး ဒီဆိုင်မှာ တစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖူးတယ်။ ဒီ
ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ သွားရင်းနဲ့ လက်ဖက်ရည် ဝ
င်သောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ လူပုံစံကတော့ တကယ့်ကို ခန့်ခန့်သန့်
သန့်ပဲ။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ စကားပြောလည်း ရည်မွန်တယ်၊
ထိုင်တာကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း။

ကျွန်တော်နဲ့ လည်း စကားပြောဖြစ်တယ်၊ သူက စပြောတာပါ။ ဒီရပ်
ကွက်ထဲမှာ ရောင်းမယ့်အိမ်ရှိလား၊ ဘယ်ဈေးလောက် ရှိလဲ။ ငှားရင်
ကော၊ စပေါ်၊ လခ..မေးလာတော့ ကျွန်တော်လည်း နားစွန် နားဖျား
ကြားတာလေး သိသလောက် ပြောပြလိုက်တယ်၊ သူ လည်း ကျေးဇူးတ
င်စကား ပြန်ပြောပြီး...စားပွဲထိုးကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး ခေါ်ရှင်းတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက်ပါ ထည့်တွက်ခိုင်းနေလို့ မနည်းတားရတယ်...အဲ့
ဒီမှာ စတွေ့တာပါပဲ၊ ပိုက်ဆံနှိုက်တော့ သူ့အိတ်က ကွဲနေပြီ။

"ဟာ...သွားပြီဗျ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရပြီ"

လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး ပျာယာခတ်သွားတယ်၊ မျက်စိမျက်နှာ တွေလ
ည်း ပျက်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ ဒါ အကြံအဖန် မဟုတ်ဘူး ၊ အမှန်အကန် ဆိုတာ

ကြည့်ရုံနဲ့ သိသာပါတယ်။ တကယ်ဆို...ကျွန်တော် ကူညီလိုက်ဖို့ ကောင်းတာပါ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှ နှစ်ရာပဲ ရှိတာ၊ သူလည်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပဲ သောက်တာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းမှ ဆေးလိပ်တစ်ပွဲလုံး ပါရင်တောင် ခြောက်ရာပဲ ကျမယ်။

ဒီခေတ် ပိုက်ဆံခြောက်ရာဆိုတာ...ဘာမှ မပြောပလောက် တဲ့ ကိစ္စ၊ ခက်တာက...ကျွန်တော့်မှာ သုံးရာပဲ ပါတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ဆေးလိပ်နှစ်လိပ်ပဲ သောက်ထားတာ။ ထားပါတော့၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ဆိုတဲ့ စကား နဲ့ မှီခိုနေတော့ သူလည်း မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ကောင်တာအထိ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတယ် ထင်ပါတယ်။

"ဟား!!"

ရုတ်တရက် အော်ထည့်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မမကြီးရဲ့ အသံဗျာ၊ ကျွန်တော့် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးအောင် ကျယ်လောင်တဲ့ အသံ ကြီးဗျာ...။

ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်လုံး ပြည့်နေတဲ့ လူတွေ...ဆိုတာ၊ မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းတာမှ ရဲ့ခနဲ မြည်ဦးမယ်၊ အခုဟာက တိခနဲ။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့ အဋ္ဌကထာထဲက အာဠာဝကသုတ်မှာ ...

အာဠာဝက ဘီလူးသည် ဆေးဒါန်း၊ မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာကြီးတွင် လက်ဝဲခြေကိုလည်းကောင်း၊ ကေလာသ တောင်ထွဋ်တွင် လက်ျာခြေကိုလည်းကောင်း ထားရှိကာ 'ငါ အာဠာဝကဟေ့' ဟု ကြုံးဝါးသည့် အသံကို...ဇမ္ဗူဒိပ် တစ်ကျွန်းလုံး ကြားရပေသည် ... လို့ ပြဆိုထားတာ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်လို့ တောင် တွေးမိတယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ခများမှာ တော့ အအော်လည်း ခံရ၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်တာ လည်း ခံရဆိုတော့...သေချင်စိတ်ကို ပေါက်သွားမှာ ...

"နေဦးမောင်...ဟေ့...နေဦး..."

"ဗျ...ဗျာ..."

ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ ကျွန်တော်...ချောက်ခြားပြီး လိပ်ပြာ လွင့်ချင်သလို ဖြစ်နေတုန်း ကိုစိုင်းခေါ်သံကြားမှ ပဲ လွင့်ချင်တဲ့ လိပ်ပြာက ရင်ထဲမှာ ပဲ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

"မင်းဘယ်လိုလဲ...ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ မဖြစ်လည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ကွာ...မင်းရပ်ကွက်ပဲ၊ ငါလစ်ပြီ သိလား..."

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုက်နိုင်ခင်ကိုပဲ...ကိုစိုင်း တစ်ယောက် အာဆင်နယ် တိုက်စစ်မှူး 'အွန်နရီ' ရဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးတွေနဲ့ ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

(ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ...)

ပြောရရင်...ကျွန်တော့်မှာ ..ဘွဲ့ရ ကုမ္ပဏီအထက်တန်း စာရေး (လူပျို)ဆိုတဲ့ ဂုဏ်လေး ရှိတာကလွဲလို့ ...ဘာစီးပွားရေးမှ အခိုင်အမာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အင်း...နည်းနည်းကြွားရရင်... ကျွန်တော် ဒီရပ်ကွက်မှာ အိမ်ငှားနေတဲ့ ...(သုံးနှစ်)နီးပါး ကာလ တစ်လျှောက် လူပျိုလူအေး၊ အလောင်းအစား မရှိ၊ အရှုပ်အရှင် မရှိဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က လေးတော့ ရှိပါတယ်၊ ဘာပဲ ပြောပြော လူရိုသေ ရှင်ရိုသေလေးတော့ ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ...။

ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ရေ...ဒေါ်မမကြီးကတော့ သူ့အံဆွဲ ထဲက ပိုက်ဆံက လွဲရင် ဘာမှ ကိုမရိုသေတာ...။

ဒီမနက်တော့ ရှိသမျှ ဂုဏ်သိက္ခာလေးတွေ ကုန်ပြီဆိုတာ သေချာသွားပြီဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ...အသက်ကို ပါးပါးလေး ပုတ်ရှူရင်း

တင်းနေတဲ့ ဒေါ်မမကြီးမျက်နှာကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲလို့ တွေးမိတာလေး တစ်ချက်နဲ့ တင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေး တွေနဲ့ နှစ်ရွဲသွားတယ်။

ဒီလိုဒုက္ခမျိုး ပရိသတ်တို့ လည်း ကြုံကောင်းကြုံဖူးမလား မသိဘူး။ ကန်တော့ဗျာ...ခံစားမှု တိတိကျကျ ပြောရရင်..ခင်းကြီး ခင်းငယ်...သွားချင်စိတ်ကို ဖြစ်နေတာ...။ ဒေါ်မမကြီးရဲ့ ... မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေ ဒီဘက်ကို ဝေ့လာတဲ့ အချိန် ကျွန်တော်မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်တာနဲ့ ဆုံမိတိုင်း..ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်မြည်သံဟာ ဘေးက လူတွေတောင် ကြားမလား ထင်ရတဲ့ အဖြစ်ကြီးဗျာ... တကယ်ပါ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ...ကျွန်တော်ငှားနေတဲ့ အိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင် မပျိုကြီး...ဆို င်ထဲ ဝင်လာတယ်။ မပျိုကြီးဆိုတာ...အမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျာ... အမည်က မအုန်းအုန်းသာလို့ ခေါ်တယ်။ အသက်က ကိုစိုင်းလားရှိုးတို့ နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပါပဲ...သူလည်း အိမ် ထောင်မကျသေးတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ လူကြီးတွေ က...ဟဲ့!...အပျိုကြီးဆိုပြီး ချစ်စနိုး ခေါ်စရာကနေ ငယ်တဲ့ သူ တွေက လူကြီးတွေကို သံယောင်လိုက်ပြီး မပျိုကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ ပဲ...သူ့ခမျာ...မအုန်းအုန်းသာက နေ 'မပျိုကြီး' ဖြစ်သွားရတယ်။

မျက်နှာလေးတစ်ခုတည်း ကွက်ပြီးကြည့်ရင်တော့ မိုးဟေကို၊ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဗျာ...ဆိုးတာက ပွင့်လောက်နီးနီး ဝနေတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးဗျာ... တကယ့်ကို နှမော့စရာပါ။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ကြိုက်မှ ကြိုက်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူတော်တော်ခင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းရင် ဘာမဆို..အင်း..(တစ်ချို့ကိစ္စတော့ ချင်းချက်ပေါ့နော့) အခု မပျိုကြီးကို မြင်လိုက်တော့..ကျွန်တော်

အတော်အားတက်သွားတယ်။ သူ လက်ဖက်ရည် ပါဆယ်ထုပ် ဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာရင် အသာလှမ်းခေါ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်...။

"ဟော...မ...မ...ပျို...ပျို...အဲဗျ..."

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ လက်ရော ပါးစပ်ပါ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားပြီး မျှော်လင့်မထားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ထိုင်မရထရ ဖြစ်သွားတယ်...။

"မတော်တဆလို့ ပြောပြီးပြီလေ...ရှင်က ဘာဖြစ်တာလဲ!"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ...နှင့်...နှင့်ဖင်တုံးကြီးကြောင့် ဖြစ်တာ သိပြီလား!..."

"အလိုတော်...ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ...ဘယ်နေရာ ပဲ့ကုန် လဲ!..."

အခြေအနေက အတော်တင်းမာတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဟိုလူက ထိုင်ရာကနေ ထရပ်ပြီး ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်တာ ကိုက...ဆိုးအောင် ဖန်တီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပါ။

တွေးကြည့်ရင်... 'ဆောရီး' ၊ 'ရတယ်' ဒီလောက်နဲ့ ပြီးရ မယ့်ကိစ္စဗျာ၊ မပျိုကြီးက လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပြီး ပြန်လှည့်အထွက် ပန်းကန်တစ်ထပ်ကြီး ပြန်သိမ်းလာတဲ့ စားပွဲထိုးနဲ့ တိုက်မိသွားမှာ စိုးလို့ မပျိုကြီး..ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ကပ်ပေးလိုက်တာ နောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောရဲ့ နောက်စေ့ကို ဖင်နဲ့ ပေါက်သလို ဖြစ်သွားတာ လေးပါ။ ဒါကို ခဲနဲ့ အထုခံရသလို သူ့ခေါင်းကို...အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်ပြီး ရန်တွေ့နေလို့ ...။

"လုပ်လေ...ထိကြည့်လေ..ဟင်း...."

"ငါနော်...ဟင်း...မိန်းကလေး ဖြစ်နေလို့ "

"အံ့မာ...နင်ကများ လက်သီးနဲ့ ရွယ်ရအောင်၊ နင့်နှမ.. သွားရွယ်လိုက်"

"ငါ့နှမသာဆို..ပါးချည်းပဲ..လက်ချိုးရေပြီး ရိုက်ပစ်တယ်"

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်မမကြီး ကောင်တာက ဆင်း လာပြီး ပြည်တော် အေးစကား ဆိုတယ်ဗျ၊ အမယ်..ဒေါ်မမကြီးမှာ ..ဒီလို ပြောတတ်တဲ့ အလေ့လည်း ရှိသား။

"မင်းကွယ်...ယောက်ျားလေးပဲဟာ သည်းခံလိုက်ပါ"

"သည်းခံတာ ခံနိုင်တယ်ဗျ...ကျုပ် ရက်ကိုးဆယ်နက္ကထွီယ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ထားတာ...ဒီနေ့ ရှစ်ဆယ့်ကိုးရက် ဖြစ်သွားပြီ... တစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်...အခုဗျာ...ဒီမိန်းမနဲ့ ထိမယ့်ထိ တော့ သူ့ဖင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ မှ လာပြီး...တောက်!...ကျုပ်သိဒွီ တွေ ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ..အဒေါ်စဉ်းစားကြည့်လေ..ငါနော်..နင်.."

"တောက်...ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ...ကဲ..ဟယ်"

"ဖွမ်း!!...."

"အား...ဟာ..."

အဖြစ်အပျက်က တကယ့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ၊ ရုတ်တရက် မပျိုကြီး ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ထုပ်က ဟို..သိဒွီကိုယ်တော် မျက်နှာကို...ပိတ်မှန်သွားတယ်၊ ဒေါ်မမကြီး အနားရှိနေတော့... ပြဿနာမကြီးရအောင်...ကြားဝင်တဲ့ အချိန်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပြဿနာတက်ပြီဆိုပြီး မပျိုကြီးကို ထိန်းဖို့ ပြေးအထွက်ပိုင်းနှစ်ပိုင်းကြား ရောက်နေတဲ့ ကော်ထိုင်ခုံကို ခလုတ်တိုက်ပြီး ယိုင်ထိုးကျသွားတယ်၊ ကျသွားတာမှ ...ဒေါ်မမကြီး ခြေရင်းမှာ ကားယားကြီး။

အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်ရော၊ သိဒ္ဓိကိုယ်တော် ကျွန်တော့်ကို လှည့်မဲပါလေ
ရောလား။

"ဘာလဲ!...မင်းက ဘာအထာနဲ့ ဝင်လာတာလဲ...ဟေ့ ကောင်"

"ဟာ!...ဟေ့!..ဟေ့!...မလုပ်နဲ့ "

"အဲ..အိုး..."

ဂုန်း!!...ခလွမ်း!!...ဗွမ်း!!...

"အွတ်"

ပရိသတ် မျက်လုံးထဲ ကွက်ခနဲ မြင်ရအောင် ပြောရရင် ဒေါ်မမကြီး
သူ့ပန်းကန်တွေ ခွက်တွေ ကွဲမှာ စိုးလို့ လှမ်းတားကာမှ .. ကျွန်တော့်အ
ပေါ်မှာ ...ကားယား။ ဒေါ်မမကြီး ကားယားကျလို့ ဆွဲမိ ဆွဲရာ ဆွဲတော့ မ
ပျိုကြီးကို ဆွဲတယ်ဗျာ...ဟိုသိဒ္ဓိကိုယ်တော်ကိုပဲ ဆွဲလိုက်ပါတော့လား။

တွက်သာကြည့်တော့ ပရိသတ်ရေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးလေး ပေါ်မှ
ပွင့်နှစ်ပွင့် ထပ်ပြီး အဖိခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဆင်နင်းခံရတာ ကမှ ...
သက်သာမယ် ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ ဗျာ...ဖားကို..ကားနင်းထားသလိုပဲ... ပြားကိုနေတာ။

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ အတိမ်အနက်ထဲ..ဘုမသိ ဘမသိ ရောက်လာတဲ့ ရ
ပ်ကွက်ထဲက ဆယ်အိမ်မှူး ကိုဖိုးအောင်ရဲ့ အသံက အတော့်ကို
အောင်မြင်တယ် ဆိုရမယ်။

"ဟေ့...ဘာဖြစ်နေတာလဲ! လာစမ်း..အကုန်လုံး ရဲစခန်း ပို့ပစ်မယ်"

လူကလည်း ဖြူဖြူဝဝ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသံကြီးကလ
ည်း အောင်းခနဲ..အောင်းခနဲ ထွက်လာလို့ ဆိုင်ထဲ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေ

တဲ့ လူတွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်သွားကြတယ်။ တစ်ချို့ကလည်း ခွင်ပဲဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး မရှင်းပဲ လစ်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့...ထိုင်ခုံအပြည့် လူအပြည့်က တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်...။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဒေါ်မမကြီးကို ဆိုင်က စားပွဲထိုးတွေ ဝိုင်းတွဲ ထူထပေးပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မပျိုကြီးက ဆွဲထူရှာပါတယ်...။

"မောင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ!"

"အား...ကျွတ်...ရ...ရပါတယ် မပျိုကြီး၊ ဟို.. ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်..."

"ဒီမှာ ဒီမှာ မပျိုကြီး လွယ်ထားတယ်၊ ဟင်...မင်းအင်္ကျီတွေ ပေကုန်ပါရောလား!"

"ဟုတ်...ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လဲလိုက်မယ်"

"လာ..လာ..အစ်မ တွဲပေးမယ်..ဟင်း...အဲ့ဒီကောင်ကို အသေထုသတ်ပစ်ချင်တာ"

ဒီမနက်ရဲ့ ကံကြမ္မာများ ...ဖတ်တော်မူပြီးကြတဲ့ အတိုင်းပဲ ပရိသတ်ရေ၊ နေမတက်ခင် အသေထွက်နဲ့ ထွက်လိုက်ရဖို့ သီသီလေးရယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား နောက်တစ်စုံ လဲလိုက်ရတယ်။ အဝတ်အစားကတော့ အမှန်အကန်ကို လဲတာပါ။ ရေကတော့ အဟဲဟဲ...မနက်က ကိုစိုင်းရောက်လာလို့ မချိုးမိဘူးဗျ၊ အခုမှ ပဲ...အဟဲဟဲ။

"မောင်လေး..."

"ဗျာ..."

ကျွန်တော် ခြံထဲကနေ ကော့တော့ကော့တော့နဲ့ ထွက်လာတုန်း မပျိုကြီး လှမ်းခေါ်ရင်း...အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ မပျိုကြီး တို့ အိမ်နဲ့ ကျွန်တော် ငှားနေတဲ့ အိမ်က တစ်အိမ်ထဲပါပဲ။ အလယ်မှာ ထရုံတစ်ချပ် ခြားထားတယ်ဆိုပေမယ့် ငှားနေတဲ့ သူရော၊ အိမ်ရှင်တွေ ပါ...စိတ်သန့် လွတ်လပ်အောင်ဆိုပြီး ခြားထားတဲ့ ထရုံနဲ့ တည့်တည့် ခြံစည်းရိုးပါ ခြားပေးထားတာပါ...။

"ရုံးသွားတော့မလို့ လား!..."

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

"အေး...စောစောက မမအတွက်နဲ့ မင်းဒုက္ခရောက်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

"ဟာ...မဟုတ်တာပဲ မပျိုကြီးရာ"

"မမ ခုန သွေးဆူလို့ မင်းကို မတောင်းပန်လိုက်ရဘူး"

"ရတယ်...မပျိုကြီး စိတ်ထဲ မထားနဲ့ ...သွားပြီနော"

"ဟို...မင်း...ထမင်းချိုင့်.."

"မယူတော့ဘူး...မပျိုကြီး...အပြီးစားသွားတာ"

"ဟယ်...အစောကြီးရယ်၊ နေ့လည်ကျ ဆာရောပေါ့ကွယ်"

ဗုဒ္ဓေါ...မပျိုကြီး၊ ဟာ...မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် မျက်နှာတွေပူ နားရွက်တွေပါ ထူအမ်း လာပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေး လာမိတယ်၊ ဘုရား...ဘုရား၊ မပျိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမျိုး ကြည့်လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်။

တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာ ပ

ရိသတ်ရေ...။ ဝန်ခံရရင် မျက်လုံးအကြည့်တွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို...ကျွန်တော် သိပ်တော့ နားမလည်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဦးသုမောင် ရေးတဲ့ (စာမျက်နှာ-၁၆)ကို ဖတ်ဖူးတော့..ဆရာ ကျေးဇူးနဲ့ 'အကြည့်'ရဲ့ သဘောကို နည်းနည်းနားလည်သွားတယ်။

ဆရာဦးသုမောင်က ပြောတယ်၊ 'အကြည့်ကြောင့် ရင်၌ တုန်ခါသွားရခြင်းနှင့် ကြာကြည့်,ကြည့်ခြင်းသည် တစ်ခြားစီ ဖြစ်လေသည် ' တဲ့ ၊ အဟုတ်ပဲ...မပျိုကြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တာ ကြာကြည့်လည်း မဟုတ်၊ ကျားကြည့်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါဆို..ဆရာပြောသလို 'ကြာကြည့်ဖြစ်မသွားစေသော...အကြည့်' ပေါ့...

ဟိုး...ရင်ခေါင်းထဲအထိ စူးဝင်သွားတဲ့ အကြည့်ပေါ့..၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်...ကတုန်ကယင်ကြီးကို ဖြစ်နေတာ၊ ဒုက္ခပဲ.. မပျိုကြီး ကျွန်တော့်ကိုများ ။ ဘုရား..ဘုရား...ကံကွက်ကျားလို့ တကယ်များ ဖြစ်သွားရင်...လူ့အောက်ကျို့လို့ လူပိမသေဘူး... ဆိုတဲ့ စကားပုံကို လုံးဝမယုံဘူး..နည်းနည်းနောနောကြီးလားဗျာ။

ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်ခံရသလို ဖြစ်နေပြီး ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အရောက် ၊ (၂၀၃)..အဲယားဟော့..ဘတ်(စ်)ကားကြီး (ဟိုးအရင် တုန်းက...အဲယားကွန်းဘတ်(စ်)ဟု ခေါ်သောကား...)ဆိုက်လာတာနဲ့ ကြုံပြီး နမူးနတီးနဲ့ ပြေးတက်ပစ်လိုက်တယ်...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးရောက်သွားရင် နောက်ထပ် အကြောင်း အရာ...အသစ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ဒီမနက် ကြုံလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာ အားလုံး ပြည်ဖုံးကားလေး ချနိုင်မှာ ပဲလို့ မျှော်လင့်ပြီး...ကားစပယ်ယာကို ငွေတစ်ရာတိတိ...အားပါးတရကို ပေးပစ်တာ...။

(သြော်..သြော်..ငါ့နယ်..)ပရိသတ် ရှေ့ထားပြီး ညည်း တွားရတာလည်း ...အားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တကယ် မညည်းချင်ပါဘူးဗျာ...ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော်ဖြစ်နေသလို ပရိသတ်တို့ ဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်လို ညည်းမှာ ပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လားဗျာ...။

*